

ת"פ 36036/10/13 - מדינת ישראל נגד ט ו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

02 יוני 2015

ת"פ 36036-10-13 מדינת ישראל נ' ו

ת"פ 36061-10-13

בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ט ו

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד סולי לביא

ב"כ הנאשם עו"ד מירב בן שבת

הנאשם התייצב

מתורגמן לשפה הטיגרית

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הערת מבוא

לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, לא בלי התלבטות, הפניתי את הנאשם לממונה על עבודות שירות על מנת לבחון את התאמתו לריצוי עונשו בדרך של עבודות שירות. הנאשם זומן אל הממונה על עבודות שירות והתבקש להציג אישורים רפואיים ואחרים לשם בחינת התאמתו לריצוי עבודות שירות.

בפתח הדיון היום, הובהר על ידי הנאשם שאין בכוונתו לפנות לרופא על מנת להמציא אישורים רפואיים בנוגע להתאמתו או אי התאמתו לביצוע עבודות שירות, לפי הטענה עקב חסרון כיס, ואין הוא מוכן להמציא אישור לממונה ביחס

עמוד 1

לתקופות שהותו בישראל בהתאם לאשרות שהיה זמניות מתחדשות. הובהר לנאשם מספר פעמים על ידי הסנגורית וביהמ"ש, באמצעות המתורגמנית, כי ללא עמידה בתנאי הסף לא יוכל הממונה על עבודות שירות לבחון את התאמתו, והנאשם ציין כי הוא מבין את הדברים ומעדיף לרצות עונש מאסר ממש בבית האסורים.

בנסיבות אלה הגיעה השעה למתן גזר הדין.

פתח דבר

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בריבוי מקרים של תקיפת בתו הקטינה ר (להלן: "ר"/"הקטינה"), ובאיומים כלפיה.

ר הייתה בת שמונה בתחילת המעשים ובת אחת עשרה בעת שנעצר הנאשם ובהמשך הורחק מהבית.

בהתאם להכרעת הדין קבעתי כי הנאשם במשך אותן שנים תקף את ר בבית המגורים בידיו, בכפכים ובחגורה, וכן העניש אותה באופן תדיר בכך שאילץ אותה לעמוד על ברכיה עם ידיים מונפות למעלה לפרקי זמן ממושכים. כמו כן ביום 14.9.13 בעט הנאשם בבטנה של ר, הדף אותה לעבר הקיר, הכה בכפכים בפניה, בעט בגבה, דרך עליה, נשך אותה בידה, כשהיא ממררת בבכי. במהלך אותו ארוע, איים הנאשם על ר שיהרוג אותה, וימים אחדים לאחר מכן, ערב לפני שפנתה לעזרה, איים שיעקור את עיניה. כתב האישום ייחס גרימת חבלות לקטינה, אך מכיוון שלא היו תימוכין בראיות עצמאיות לעניין החבלות, הורשע הנאשם בריבוי מקרים של תקיפה בידי הורה אחראי לצד איומים. כמפורט בהכרעת הדין זיכיתי את הנאשם מחמת הספק מעבירות דומות כלפי שתי בנותיו הנוספות, בהעדר סיוע מספק לראיות העיקריות.

טרם הטיעונים לעונש הוצע לנאשם להשתלב בהליך טיפולי, אך הוא המשיך לכפור בכל אחריות למיחוס לו וסירב לשקול אפשרות טיפולית.

ב"כ המאשימה עמד על מסכת האלימות ומדיניות הענישה המחמירה כלפי אלימות בתוך התא המשפחתי. הוא התייחס לכל המעשים כאל ארוע עונשי אחד וטען למתחם ענישה שבין 8 - 18 חודשי מאסר. ב"כ המאשימה מנה את הנסיבות לחומרה בעטיין יש מקום שעונש המאסר לא יפחת מ - 12 חודשים. ב"כ המאשימה הציג פסיקה התומכת בטיעוניו, חלקה לעניין אלימות כלפי בנות זוג וחלקה לעניין אלימות כלפי קטינים.

ב"כ הנאשם ציינה כי לשיטתה יש משמעות להרשעה בעבירה קלה מזו שיוחסה לנאשם ויש מקום לקבוע מתחם ענישה שתחתיתו מאסר מותנה לצד של"צ. היא עמדה על מעמדו של הנאשם כגורם המפרנס של המשפחה, על כך שהקטינה לא נדרשה להעיד כך שהפגיעה בה עקב ניהול ההוכחות אינה רבה, על מעצרו והרחקתו, ועל הזמן שחלף, במהלכו לא נקט בפעולות אלימות נוספות. היא עמדה על הקשיים עמם הוא מתמודד בהיותו מהגר עבודה ללא הכרות עם השפה ואורחות החיים בישראל. היא הפנתה לתיאור מידותיו הטובות על ידי מעסיקו, העדר העבר הפלילי. הסנגורית עתרה להסתפק בענישה צופה פני עתיד לצד של"צ או לכל היותר בתקופה קצרה של עבודות שירות.

הנאשם חזר וכפר באחריותו ולא רצה להתייחס לעונש הגם שהובהר לו כי זוהי ההזדמנות שלו לבטא את הטעמים המצדיקים התחשבות בו.

יצוין כי במהלך שמיעת הראיות העיד מעסיקו של הנאשם שעמד על נועם הליכותיו, חריצותו ומידותיו הטובות כעובד.

דין והכרעה

שני הצדדים התייחסו למכלול המעשים כאל ארוע עונשי אחד, והגם שמדובר בשורה של מעשים על פני תקופה ארוכה, לאור העובדה שהקורבן היא אחת והמעשים הם בעלי אופי דומה, עמדתם מתיישבת עם מבחן הקשר ההדוק ומקובלת עליי.

לעניין המעשים עצמם, הנאשם אמנם הורשע בסופו של דבר בריבוי מקרים של תקיפת בתו מבלי שהורשע בגרימת חבלה, אך גם ללא חבלות פיזיות חומרת המעשים היא ממשית ואין מדובר במעשים קלים. זאת, בשל ביצוע כל המעשים בדלת אמות הבית באין רואה ובאין מגן לקטינה, וכן בשל התמשכות המעשים על פני שנים, כשהקטינה צעירה מאד בתחילת המעשים. אעיר עוד כי בהיות הילדה בת למהגרי עבודה, שחוותה באותן שנים בדידות וקשיי השתלבות בחברה הישראלית, ונעדרה מקורות עזרה, תמיכה וסיוע ממעגלים חברתיים אחרים, הרי שנזקקותה להגנה ההורית היא מוגברת. החומרה מתבטאת גם בשימוש בחפצים, לרבות חגורה, לצורך הכאת הקטינה, וכן בענישה המשפילה והחוזרת שהייתה מנת חלקה של הקטינה ונועדה להכפיף את הקטינה למרותו של הנאשם. ההדגמות המצולמות של הקטינה ושל אחותה את אותם עונשים המחישו את השפעתם על הילדות. אעיר עם זאת, כי המאשימה לא ייחסה לנאשם עבירה בקשר לאמצעי הענישה האמור. עוד ביטוי לחומרה קיים ביחס למעשים האחרונים, שנעשו לאחר שהקטינה ואחותה הקטנה נחקרו על ידי חוקרת ילדים בשנת 2012 בקשר לחשדות דומים. נתונים אלה לא הרתיעו את הנאשם ולא גרמו לו לעצור, להיפך, הנאשם המשיך באותה דרך התנהגות, ובארוע התקיפה האחרון ניכרת אף הסלמה, כשהנאשם תקף את הקטינה במגוון דרכים ופגע בה באיברי גוף שונים ואף נשך אותה בעודה ממררת בבכי. מדובר באלימות בדרגת חומרה בינונית ומעלה, אף שלא הוכחו חבלות פיזיות. לכך מתווספת השמעת דברי איומים תוך כדי התקיפה כדי להמחיש את רצינות כוונות הנאשם לפגוע בקטינה, לרבות איומים בעקירת עיניה ובהריגתה, איומים בדרגה גבוהה, שחומרתם רבה יותר כשהם נאמרים תוך כדי ובסמוך אחרי מעשי אלימות. אין מדובר בהתנהגות אימפולסיבית, חד פעמית, חסרת שליטה ברגע של כעס, ואף לא עלה מדברי הנאשם שפעולותיו היו ממניעים חינוכיים שגויים, עקב תפישת עולמו על רקע חינוכו, אלא מדובר בדרך התנהגות החוזרת על עצמה כדבר שבשגרה. פוטנציאל הנזק מהמעשים הוא רב וחורג מההיבט הפיזי, וחומרתו היתרה בצלקות הנפשיות שההתנהגות המתמשכת הותירה ומותירה.

עבירות של אלימות בתוך המשפחה, עולות בחומרתן על עבירות אלימות אחרות. מעשים כאלה עומדים בסתירה חזיתית לכל תפישות היסוד המקובלות בחברה בדבר תפקיד ההורים, ומקומו וערכו של התא המשפחתי (רע"פ 3483/06 **מסאלמה נגד מדינת ישראל**, ע"פ 6758/07 **פלוני נגד מדינת ישראל**, ע"פ 792/10 **מדינת ישראל נגד פלוני**).

בע"פ 10571/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, נדון עניינו של נאשם שהורשע בביצוע מעשים דומים לאלה שלפניי שהופנו כלפי כל בני משפחתו:

"המערער נהג להתעמר בבני משפחתו - בת זוגו וילדיו הקטינים - כעניין של דרך חיים ושיגרת מעשים. התעמרות זו נשאה אופי של מעשי אלימות קשים, הכאות בכל חלקי הגוף, דחיפה אל הקיר, מעשי חנק בצוואר, הטחת בקבוק על הראש, ונשיכה ביד, כאשר אלה כוונו לבת זוגו וילדיו הקטינים של המערער, שהם חסרי ישע להתנגד ולהתמודד נגדו. מעבר לאלימות הפיסית הקשה שהנחת על בני המשפחה, פעם אחר פעם, נהג המערער באשתו וילדיו בדרך מעליבה, שרמסה את כבודם האישי, ופגעה בשלומם הנפשי והגופני ובאוטונומיה האישית הנתונה להם - קטן כגדול".

בית המשפט עמד על חומרת מעשיו של אותו נאשם, בציינו:

"החומרה היתירה הנלווית למעשים אלה קשורה קשר הדוק לנסיבות ביצועם בתוך המשפחה, כאשר ילדים ובת זוג חשופים בביתם הם לרודנות אלימה ולמעשי פגיעה והשפלה כעניין של שגרת חיים. תופעות האלימות במשפחה שואבות את חומרתן המיוחדת משני היבטים עיקריים - קודם לכל, ממצב האין-אונים שבו מצויים בני המשפחה, קרבת העבירה, שהם לרוב חסרי ישע ואינם יכולים להתמודד כנגד כוח הזרוע והאדנות של בן זוג או הורה אלים; חומרה יתרה מתלווה לעבירות אלימות במשפחה גם בשל היותן מבוצעות בידי אדם בוגר, המופקד כאפוטרופוס טבעי על שלומם, רווחתם, וטובתם של ילדיו, ועל שלומו וטובתו של בן הזוג. הפרדוקס הנוצר בין חובה זו לבין חומרת הפרתה, מעצים את המסר העונשי הנדרש כדי לבער סוג זה של עבריינות אלימה. באין לקרבת אלימות במשפחה מגן ומושיע בתוך המשפחה, על המערכת המשפטית וגורמי אכיפת החוק להיות להם למגן".

דומה שאין צורך להכביר מילים אחר דברים נכוחים אלה.

הצדדים הציגו לבית המשפט פסיקה מגוונת, הנעה ממאסרים מותנים לצד של"צ, במקרים בהם הליכי השיקום ושלמות ותפקוד התא המשפחתי עומדים בראש סדרי העדיפויות ועד עונשי מאסר בפועל לתקופות לא קצרות.

נוכח ריבוי המעשים, התמשכותם, גיוונם, ההסלמה בתקופה האחרונה ושילוב עבירת האיומים ותוכן האיומים, מתחם הענישה נע מתקופת מאסר לא קצרה הניתנת לריצוי בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר.

בתיק שלפניי לא הופנה הנאשם לשירות המבחן נוכח סירובו להכיר בכל אחריות שהיא למעשיו, הכחשתו אותם וסירובו לפנות לטיפול במסגרת ההליך.

בבוחני את הענישה הקונקרטית אני לוקחת בחשבון את הנסיבות לקולא ולחומרה שלהן:

ראשית, הנאשם ניהל את ההליך לא לקח אחריות על מעשיו, וגם לאחר הכרעת הדין הוא כופר במיוחס לו. עצם ניהול ההליך לא עומד לחובתו, אך אין הוא יכול להנות מההקלה הניתנת למי שלקח אחריות על מעשיו וחסך זמן שיפוטי. עם זאת, ניהול ההוכחות לא חייב את עדות הקטינות, מחמת גילן, כך שלא היה בהליך כדי להוסיף ולהקשות עליהן.

שנית, המסכת העובדתית בה הורשע הנאשם שונה מזו שיוחסה לו, כשהרשעתו, כאמור, אינה כוללת גרימת חבלה ממש, ואינה כוללת מעשי אלימות כלפי בנותיו האחרות הצעירות בגילן מר. למרות שהשינויים לא נבעו מאמון שנתתי בגרסת הנאשם, אותה דחיתי באופן מוחלט, אלא מדרישת הסיוע המהותי להרשעה על סמך ראיות שמקורן בחקירות ילדים, והעדרן של ראיות סיוע במידה מספקת, לא ניתן להתעלם מהשוני בין כתב האישום המקורי לבין ההרשעה.

שלישית, הנאשם מהגר עבודה שנמצא בישראל מספר שנים. לנאשם אין רישום פלילי בישראל, ולא ידוע על עבר פלילי מוקדם. הנאשם לא ריצה עונש מאסר. מבלי למעט מן האמור יש לקחת בחשבון את העובדה שמעשי הנאשם נפרשו על פני מספר שנים, ואין מדובר במעידה חד פעמית.

רביעית, בעניינו של הנאשם נדרשת ענישה לשם הרתעתו האישית, על מנת להבטיח שהמעשים לא יחזרו על עצמם. בהקשר זה יוער, כי דומה שלהליך הפלילי יש השפעה ממתנת ומרסנת במידת מה, הגם שהנאשם מצהיר כי לא ביצע את המעשים בהם הורשע.

חמישית, הוצע לנאשם לפנות לשירות המבחן לשם טיפול והוא לא היה מעוניין בכך.

שישית, מדובר במעשים שבוצעו עד לפני כשנה וחצי. יש משמעות מוגבלת לזמן שחלף נוכח הרחקתו מהבית, אם כי נמסר שהנאשם פגש בבנותיו.

שביעית, הנאשם ישב במעצר מיום 7.10.13 - 23.10.13, שבעה עשר ימים, ומאז הוא מורחק מביתו ומוגבל בתנועה תקופה של שנה ושמונה חודשים. ניתן להניח כי ההליך המשפטי והליכי המעצר וההרחקה, מהווים אלמנט מרתיע ומרסן.

שמינית, אני מתחשבת בתיאורו של המעסיק את מידותיו הטובות כעובד וכאדם לאחר היכרות ממושכת, וכן לוקחת בחשבון את תיאורו של הקטינות את הפעמים בהן בילו ביחד עם האב באווירה משפחתית חיובית. אני מתחשבת גם בהתמודדות המורכבת של הנאשם עם החיים בארץ זרה כמהגר עבודה, ובעיקר מתחשבת במאמצי התפקוד התעסוקתי, ובכך שהוא ממשיך לפרנס את בני המשפחה הגם שהוא מורחק מהם. אני לוקחת בחשבון שהעונש שאגזור על הנאשם ישפיע בהיבט הכלכלי גם על רווחת בני המשפחה. אני לוקחת בחשבון גם את העובדה שריצוי מאסר למי שאינו דובר את השפה עשוי להיות קשה יותר.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 100 ימים. מתקופת מאסרו יקוזזו ימי המעצר מיום 7.10.13 - 23.10.13.

2. מאסר על תנאי למשך 9 חודשים, לתקופה של 3 שנים משחרורו והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירות אלימות

לרבות איומים כלפי בן משפחה.

3. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 10,000 ₪, להימנע במשך שנתיים משחרורו מביצוע העבירות בהן הורשע. לא יחתום הנאשם, ייאסר לתקופה של 20 ימים.

4. ניתן צו כללי למוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה. הקלטות יגנזו בתיק החקירה. למען הסר ספק, הקלטות ישמרו עד לסיום ההליך בכל ערכאותיו ומתן פסק דין חלוט.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק הפרוטוקול לממונה על עבודות השירות.

ניתנה והודעה היום ט"ו סיוון תשע"ה, 02/06/2015 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מעכבת את ריצוי עונש המאסר, וזאת עד ליום 15.7.2015, לצורך הגשת ערעור, בכפוף לתנאים כדלקמן:

1. ניתן בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ. הוצהר כי אין לנאשם דרכון.

2. הערבויות הקיימות בתיק, כפי שפורטו ע"י ב"כ הנאשם, יעמדו בתוקפן. באולם נוכח המעסיק, הערב צד ג', ואישר כי הוא מודע ומסכים להמשך הארכת הערבות, כאמור.

כל התנאים יעמדו בתוקפם עד להתייצבות הנאשם לריצוי מאסרו או עד לסיום ההליך וקבלת פסק דין חלוט.

ככל שלא יוגש ערעור, הנאשם יתייצב ביום 15.7.2015 שעה 08:00 בבית המעצר הדירים או על-פי החלטת שב"ס, כשברשותו מסמך מזהה.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

למען הסר ספק, המגבלות המוטלות על הנאשם, לרבות מעצר הבית, עומדות בעינן עד להתייצבות הנאשם לריצוי מאסרו, או מתן פסק דין חלוט.

ניתנה והודעה היום ט"ו סיוון תשע"ה, 02/06/2015 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי, שופטת